

Arrest

nr. 166 395 van 25 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de bevelen van 19 april 2012 om het grondgebied te verlaten, alle beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 9 juli 2010 België binnen en dienen een asielaanvraag in.

Op 30 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 oktober 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arresten nrs. 53 023 en 53 024 van 14 december 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 8 oktober 2010 ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 22 maart 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

P., E. ((0) xxx)

geboren te A. op (...)1981

+ echtgenote H., L. ((0) xxx)

Geboren te L. op (...)2010

+ kind (minderjarig) P., G. (°(...).2011)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.12.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor P., E. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 01.03.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde het volgende:

'Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. '

De arts-adviseur stelt verder in zijn medisch verslag dat betrokkene kan reizen en dat er geen noodzaak blijkt tot mantelzorg.

De advocaat haalt in zijn verzoekschrift verder aan dat het voor verzoeker belangrijk is dat een stabiele woonsituatie in familieverband behouden blijft. Er kan opgemerkt worden dat deze beslissing van toepassing is op het hele gezin die het grondgebied dienen te verlaten. Bijgevolg worden de familiale banden van verzoeker niet verbroken.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde elementen die niet medisch van aard zijn, in het bijzonder dat er geen vermoedens zijn dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde

of de nationale veiligheid en dat verzoeker geen manifeste of opzettelijke fraude heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk maakt dat er een onderscheid tussen twee verschillende procedures gemaakt moet worden. Aan de ene kant is er het artikel 9bis dat aan in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen, een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven. Aan de andere kant vormt het artikel 9ter een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen niet-medische elementen vallen buiten de context van artikel 9ter, waardoor geen gevolg gegeven kan worden aan de niet-medische argumenten die aangehaald worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Alle elementen in acht genomen, is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers, Armenië.

(...).

Op 19 april 2012 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die dezelfde motieven vermelden:

“(…)

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

(...).

Op 16 april 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 mei 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 25 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 25 juni 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden van drie jaar (bijlage 13sexies).

Het beroep tegen deze beslissingen van 25 juni 2013 wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 24 februari 2016 nr. 162 686.

Op 3 juli 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot ongegrond verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf en bevelen om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van de eerste, tweede en derde verzoekende partij, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekende partij beschikt gezien zijn leeftijd (respectievelijk 5 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3.2. Er worden geen middelen aangevoerd tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg is het beroep onontvankelijk wat deze beslissingen betreft.

Tevens wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen onder een definitief geworden inreisverbod staan, waardoor zij in eerste instantie al geen belang hebben bij de vernietiging van de bestreden bevelen. Waar de advocaat van de verzoekende partijen ter zitting aanvoert dat, bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, de vernietiging moet volgen van de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt opgemerkt dat uit de bespreking hieronder blijkt dat het beroep wordt verworpen wat de eerste bestreden beslissing betreft, zodat deze redenering geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de vernietiging van de bestreden bevelen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

We vinden in de ambtsberichten van de Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland terug over de gezondheidszorg dat het gratis is MAAR door gebrek aan fondsen niet in staat gebleken is de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang tot de gezondheidszorg te bieden ondanks het feit dat artikel 38 van de Grondwet het voorziet dat iedere Armeniër recht heeft op gratis eerstelijns gezondheidszorg. Met als gevolg dat in de praktijk dat Armeniërs die niet over de nodige financiële middelen beschikken geen bezoek aan de dokter of aan de medische instellingen kunnen brengen.

Gezondheidszorg

“Geconfronteerd met een neergaande économie in de jaren negentig als gevolg van de ineenstorting van de Sovjet-Unie en met overtollig personeel in gezondheidszorginstellingen, is de Armeense

overheid sinds haar onafhankelijkheid door gebrek aan fondsen niet in staat gebleken de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang tot de gezondheidszorg te bieden.

Volgens artikel 38 van de grondwet heeft iedere Armeniër recht op gratis eerstelijns gezondheidszorg, doch in veel situaties wordt voor snelle en doelmatige behandeling door het medische personeel geld gevraagd. In de praktijk betekent dit dat Armeniërs die medische hulp nodig hebben maar deze niet kunnen betalen geen artsen of medische instellingen zullen bezoeken met alle gevolgen van dien. "

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekers voeren in hun eerste middel een schending aan van "de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen", meer bepaald van artikel 3 van voormelde wet. Zij menen dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat, en verwijzen naar 'de ambtsberichten van de Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland'.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij tevens blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 de formele motiveringsplicht betreffen, alsmede dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek leveren, en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekers verwijzen naar 'de ambtsberichten van de Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland', doch zij verliezen uit het oog dat zij zulks niet gedaan hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf (schrijven van 08.10.2010), noch in de latere aanvullingen waarbij 'nieuwe doktersvoorschriften aan het dossier werden toegevoegd'.

Verzoekers kunnen zich niet dienstig voor het eerst op een stuk beroepen in hun verzoekschrift, en de gemachtigde dan verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29 juni 2007).

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.).

Verzoekers gaan verder niet in op de concrete inhoud van het medisch advies van 22.03.2012, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers werd betekend, en waarin expliciet het volgende wordt gesteld:

"Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf

Aangezien verdere behandeling van de aandoening van verzoeker mogelijk is in Armenië, dat betrokkene kan reizen en dat hij geen nood heeft aan mantelzorg, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Armenië.

Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Armenië geen ziekteverzekering kent, maar dat er wel een beperkt systeem van sociale zekerheid bestaat. De zorgen voor welbepaalde aandoeningen worden door de staat betaald, waaronder de zorg voor geestelijke aandoeningen. Aangezien de problematiek van verzoeker opgenomen is in deze lijst van gratis zorgen, is zowel de medicatie als de benodigde behandeling en de opvolging door een arts voor de aandoening van verzoeker volledig kostenloos. (met verwijzing naar Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010, p. 123-146)" (onderlijning toegevoegd).

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de vereiste medische zorgen in Armenië toegankelijk zijn. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde zich niet op de Country Sheet Armenia van Caritas International van 2010, dewelke zij overigens ook niet op zichzelf betrekken, mocht steunen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is geenszins gebaseerd op veronderstellingen, doch wel op een grondig gevoerd onderzoek naar de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat de zorgen toegankelijk zijn in Armenië, nu deze zijn opgenomen op de lijst van gratis zorgen en zowel de medicatie als benodigde behandeling en opvolging volledig kosteloos is, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verwijzing naar een bericht van een website kan aan het voorgaande geen afbreuk doen; temeer verzoekers de relevantie ervan niet aantonen. Immers heeft dit bericht kennelijk betrekking op de gratis eerstelijns gezondheidszorgen voor iedere Armeniër, hetgeen in casu aldus niet relevant is.

Overigens heeft verwerende partij het ambtsbericht van augustus 2010 erop nagekeken, doch kan de door verzoekers geciteerde passage hierin niet worden teruggevonden (en al zeker niet p. 19, dat betrekking heeft op de politieke onderhandelingen). Daarenboven heeft de Nederlandse overheid intussen al heel wat meer recente berichten gepubliceerd op haar website, waar verzoekers evenwel niet naar verwijzen. Verzoekers tonen niet aan de hand van concrete elementen aan dat de (gratis) gezondheidszorg die verzoeker behoeft, niet verkregen kan worden.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De kritiek van verzoekers neemt niet weg dat uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst. Verzoekers tonen bovendien geenszins aan dat zij niet de nodige financiële mogelijkheden kunnen verkrijgen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoeg van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven, die de beslissing ten genoeg van recht ondersteunen.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat in de ambtsberichten van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland vermeld wordt dat de gezondheidszorg gratis is in Armenië maar dat de overheid door gebrek aan fondsen niet in staat is gebleken de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang te bieden tot de gezondheidszorg. Dit heeft als gevolg dat Armeniërs die niet over de nodige financiële middelen beschikken, in de praktijk geen bezoek aan de dokter of aan medische instellingen kunnen brengen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar een website met daarop een Ambtsbericht Armenië van 2 augustus 2010.

4.1.3.3. Verzoekers bekritisieren het motief van de bestreden beslissing dat de behandeling die verzoeker nodig heeft, toegankelijk is in Armenië.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 maart 2012, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en er deel van uitmaakt, wordt in dit verband het volgende overwogen:

*“Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf
Aangezien verdere behandeling van de aandoening van verzoeker mogelijk is in Armenië, dat betrokkene kan reizen en dat hij geen nood heeft aan mantelzorg, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Armenië.*

Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Armenië geen ziekteverzekering kent, maar dat er wel een beperkt systeem van sociale zekerheid bestaat. De zorgen voor welbepaalde aandoeningen worden door de staat betaald, waaronder de zorg voor geestelijke aandoeningen. Aangezien de problematiek van verzoeker opgenomen is in deze lijst van gratis zorgen, is zowel de

medicatie als de benodigde behandeling en de opvolging door een arts voor de aandoening van verzoeker volledig kostenlos."

De ambtenaar-geneesheer verwijst naar de "Country Sheet Armenia" van 2010.

4.1.3.4. Verzoekers betwisten de vaststelling dat de benodigde behandeling en opvolging van verzoeker gratis zijn en verwijzen hiervoor naar een Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. In dit verband dient vooreerst volledigheidshalve te worden vastgesteld dat verzoekers er zonder meer vanuit lijken te gaan dat zij de zorgen, als deze al betaald zouden moeten worden, niet zullen kunnen betalen. Het door hen aangehaalde citaat handelt immers enkel over *"Armeniërs die medische hulp nodig hebben maar deze niet kunnen betalen"*. Verzoekers laten na om ook maar op enige wijze te verduidelijken dat het uitgesloten is dat zij over financiële middelen zullen beschikken in Armenië, zodat hun kritiek op dit motief al deels ondergraven wordt.

Voorts wordt erop gewezen dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 22 maart 2012 voor de hierboven weergegeven vaststelling verwijst naar de *"Country Sheet Armenia"* van Caritas International van 2010, pagina's 123 tot en met 146. Verzoekers betwisten niet dat de aandoening van verzoeker voorkomt op de lijst van gratis zorgen. Het citaat van verzoekers heeft betrekking op de gratis eerstelijns gezondheidszorg, waarvan niet gezegd is dat dit hetzelfde is. Los van deze vraag dient echter te worden vastgesteld dat, door louter een citaat naar voor te schuiven uit een Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken dat handelt over de problemen van de Armeense overheid om de gezondheidszorg te hervormen na de ineenstorting van de Sovjet-Unie en over de praktijk van smeergeld, doen verzoekers geen afbreuk aan de vaststelling dat de aandoening van verzoeker voorkomt op de lijst van gratis zorgen zodat de medicatie, de behandeling en de opvolging door een arts voor verzoeker gratis en dus toegankelijk zijn.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

We vinden in de ambtsberichten van de Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland terug over de gezondheidszorg dat het gratis is MAAR door gebrek aan fondsen niet in staat gebleken is de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang tot de gezondheidszorg te bieden ondanks het feit dat artikel 38 van de Grondwet het voorziet dat iedere Armeniër recht heeft op gratis eerstelijns gezondheidszorg. Met als gevolg dat in de praktijk dat Armeniërs die niet over de nodige financiële middelen beschikken geen bezoek aan de dokter of aan de medische instellingen kunnen brengen.

Gezondheidszorg

"Geconfronteerd met een neergaande économie in de jaren negentig als gevolg van de ineenstorting van de Sovjet-Unie en met overtollig personeel in gezondheidszorginstellingen, is de Armeense overheid sinds haar onafhankelijkheid door gebrek aan fondsen niet in staat gebleken de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang tot de gezondheidszorg te bieden.

Volgens artikel 38 van de grondwet heeft iedere Armeniër recht op gratis eerstelijns gezondheidszorg, doch in veel situaties wordt voor snelle en doelmatige behandeling door het medische personeel geld gevraagd. In de praktijk betekent dit dat Armeniërs die medische hulp nodig hebben maar deze niet kunnen betalen geen artsen of medische instellingen zullen bezoeken met alle gevolgen van dien. "

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt totaal geen rekening met het feit dat verzoeker geen toegang heeft tot de gezondheidszorg ongeacht dat er een grondwettelijk recht is om gratis gezondheidszorg te geven aan elke Armeniër.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981)

komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht,

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekers voeren in hun tweede middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Andermaal houden verzoekers voor dat 'verzoeker geen toegang heeft tot de gezondheidszorg, ongeacht dat er een grondwettelijk recht is om gratis gezondheidszorg te geven aan elke Armeniër'.

Verwerende partij verwijst naar de repliek op het eerste middel, waarbij genoegzaam werd aangetoond dat verzoekers hun beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij herhaalt dat:

- verzoekers zich in hun aanvraag noch aanvullingen beroepen hebben op het pas voor het eerst in het verzoekschrift aangehaalde verslag, zodat zij de gemachtigde dan ook niet kunnen verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden;

- verzoekers ook niet ingaan op de motivering dienomtrent in het advies van de arts- adviseur, waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat de vereiste zorgen toegankelijk zijn; verzoekers ook niet de relevantie aantonen van de door hen geciteerde passage aangaande gratis eerstelijns gezondheidszorgen voor iedere Armeniër (passage die bovendien ook niet kan worden teruggevonden bij nazicht op de bedoelde website; waarop daarentegen wel meer recente ambtsberichten aangaande Armenië weergegeven worden); het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Het zijn daarentegen verzoekers zelf die onzorgvuldig hebben gehandeld, door zich t.a.v. de gemachtigde niet te beroepen op het pas voor het eerst in het verzoekschrift aangehaalde verslag.

Verzoekers hun ongestaafde beweringen kunnen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, vermits verzoekers nalaat aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet correct zou zijn.

In zoverre verzoekers tot slot menen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie hen direct en persoonlijk om inlichtingen had moeten vragen, laat de verwerende partij gelden dat het in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekomt om zijn aanvraag zorgvuldig te documenteren.

"Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe [...]om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. [...]. " (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

"De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Verzoekers konden in hun aanvraag en aanvullingen die gegevens aanhalen die zij relevant achtten. Zij kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de mogelijkheid hebben "gekregen om bepaalde inlichtingen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging naar voor te brengen.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

De verwerende partij merkt andermaal op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

4.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds werd weergegeven onder punt 4.1.3. van dit arrest, slagen verzoekers er met hun kritiek niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling voor verzoeker in Armenië, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.3.2. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaard. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekers, maar houdt een beoordeling in van hun aanvraag. Te dezen kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat verzoekers bij hun aanvraag alle stukken konden voorleggen die zij nuttig achtten. De schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET